



## **Acta sanctorum**

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae  
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

**Bolland, Johannes**

**Parisiis et Romae, 1863**

De Translatione S. Severini.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)



Mutus ejus  
meritis loqui-  
tur.

orationem resoluta, laudem dixit Altissimo. Cumque reversus ad hospitium, quo suscipi consueverat, interrogatus fuisset ex more, nutu signoque pulsatus, et orasse se, et laudem Deo obtulisse clara voce respondit. Quo loquente pavefacti qui eum noverant, ad oratorium cum clamore currentes, sancto Lucillo Presbytero, simulque nobis qui cum illo eramus, ignorantibus quid venerat indicarunt. Tunc omnes exultantes in gaudio, divinæ clementiæ gratiarum retulimus actiones.

i  
Corpus S. Se-  
verini in Cas-  
tello Lucu-  
lano magni-  
fice conditum.

37 Igitur illustris fœmina i Barbaria B. Severinum, quem fama vel litteris cum suo quondam jugali optime noverat, religiosa devotione venerata est. Quæ cum post obitum ejus audiens corpusculum Sancti in Italiam multo labore perductum, et usque ad illud tempus terræ nullatenus commendatum, venerabilem Presbyterum nostrum k Marcianum, sed et cunctam congregationem litteris frequentibus invitavit. Tunc S. Gelasii Sedis Romanæ Pontificis auctoritate, et Neapolitano populo exequiis reverendis occurrente, in castello l Lucullano per manus S. Victoris Episcopi, Mausoleo, quod prædicta fœmina condidit, m ex parte collocatum est.

Multi isthic  
sanati.

38 Qua celebritate multi languoribus diversis afflicti, quos recensere longum est, receperunt protinus sanitatem. Inter quos quædam venerabilis ancilla Dei, Processa nomine, civis Neapolitana, cum gravissimum ægritudinis pateretur incommodum, sancti funeris provocata virtutibus, in itinere propeanter occurrit, ingressa sub vehiculum, quo corpus venerabile portabatur, statim caruit omnium languore membrorum.

n  
Cæcus illu-  
minatus.

39 Tunc et n Laodicus quidam cæcus, inopinato psallentis populi clamore percussus, sollicitè suos quid esset interrogat! Respondentibus quod cujusdam sancti Severini corpus transiret; punctus ad fenestram domus, in qua manebat, se duci rogat, de qua poterat a sanis eminus multitudo psallentium atque vehiculum sancti corporis contemplari. Cumque fenestræ enixius incumbere atque oraret, protinus prospicit sigillatim demonstrans omnes notos atque vicinos. Quo facto, cuncti qui audierant, gratias Deo lacrymantibus gaudiis retulerunt.

o p

60 o Marinus quoque Primicerius p sanctæ Eccle-

siæ Neapolitanæ, cum sanitatem post immanissimum capitis dolorem recipere non posset, caput vehiculo credens apposuit, et mox a dolore liberum sublevavit; memorque illius beneficii, semper in die depositionis ejus occurrens, devotum sacrificium Deo cum gratiarum actione reddebat. Verum multis plura scientibus, sufficiant ista de innumeris, quæ ingressu ejus gesta sunt beneficiorum virtutumque retulisse miracula. Monasterium igitur eodem loco constructum, ad memoriam beati viri hactenus perseverat, cujus meritis multi obsessi a dæmonibus curati sunt, et diversis obstricti languoribus receperunt ac recipiunt, operante Dei gratia, sanitatem, cui est honor et gloria per infinita sæcula sæculorum, Amen.

AUCTORE  
EUGIPPIO.  
Alius dolore  
capitis libe-  
ratus.

Monasterium  
S. Severini  
nomine con-  
struitur.

- a Sur. Avicianum.  
b Id factum an. 487, Boetio Consule. Ex his porro quæ hic nar-  
rantur refellitur Irenicus qui lib. 3. Exeg. Germ. c. 14, Feletheum  
ait sine liberis defunctum. Gise regnum reliquisse: hanc Subæ  
nuptam Hunulphum peperisse et Odoacrem Italiæ Regem.  
c Sur. Brauner. Sigon. Onulfum. Aventin. Anulfum, Staib.  
Mulfum.  
d Hic paulo post, anno nimirum 489, Italiam invasit, atque  
Odoacrem aliquot præliis vicit.  
e Al. Novas, Staib. Nonas, mendose. Notitia Imperti plures  
Novas vel ad Novas habet. Hæc ad Danubium sila in Moesia in-  
feriore. Credita erat Theodorico tum Moesia inferioris et Dacia  
Ripensis pars.  
f Sur. et Staib. Pigerum. Militaris hic fuisse Comes videtur,  
non ut vult Avenlinus, Vindelicia et Norici Præses.  
g Migratio hæc contigit post captum an. 487, Feletheum ante  
motum an. 489 a Theodorico bellum, ergo 487, vel potius 488. Unde  
colligi potest S. Severinum an. 482, sexennio nimirum ante esse  
mortuum; non 491, ut scripsit Huidius. Tum quoque S. Anto-  
nium, de quo xxvii Decemb. agetur, ex Norico in Italiam mi-  
grasse, existimat Braunerus.  
h Haud satis liquet, quod id castellum fuerit. Est in Venetorum  
Carnorumque finibus Feltria ad Plavim flumen urbs Episcopalis,  
antiqui nominis. An hæc S. Severini corpus deportatum? an potius  
in Umbriam, cujus pars Monte Feltræ dicitur inter Concham et  
Marechiam flumina, ubi oppidum in edito colle vulgo S. Leo, olim  
Mons Feretratus, forte Feretrus, Græcis ἱερατικὸν σταβίον. Staiba-  
nus ad Montem Seletum, Engenius ad Siletum, aevctas Sancti ex-  
vias scribunt.  
i Baron. Barbara.  
k Engen. Martinum.  
l Siletum fuit hoc oppidum, sive castellum, inter Neapolim et Pu-  
teolos. Non est vero, ut suspicabatur Velserus, oppidum Picensi-  
orum proxime Nucernam, S. Severini dictum Lucullanum nunc  
dici Castellum del Ovo scribit Caesar Engenius.  
m Hæc duo verba, ex parte, aberant a ms. Belfortii.  
n Alii Laodicus.  
o Sur. Marianus.  
p Addunt Sur. et Belf. cantorum.

## DE TRANSLATIONE S. SEVERINI.

X OCT. AN.  
CR. CMX.  
Tres S. Seve-  
rini transla-  
tiones:

**T**er reliquæ sunt S. Severini translatae: primum anno 488, sexennio ab ejus obitu, ex monasterio quod juxta Fabiana construxerat, in Italiam ad montem Feletem; sive is Feltria nunc est, sive oppidum S. Leonis, olim Mons Feretratus, aut Feretrus dictum in Umbria inter Ariminum et Crustuminum, vulgo Marechiam et Concham, amnes; sive Filetus vicus Marrucinorum, quem Leander Falletum vocat; seu quis alius locus. Eam translationem describit, qui interfuit Eugippius supra cap. 12, num. 33, uti et secundam quæ post annum Christi 492, ante tamen finem anni 496, contigit, cum S. Gelasii Pontificis auctoritate ad castrum sive oppidum Lucullanum, quod ad Luculli celeberrimam villam, inter Neapolim ac Puteolos extractum erat, sacra deporta sunt pignora, ac magnifico condita Mausoleo.

Monasterium  
in Lucullano.

2 Isthic conditum deinceps cœnobium est, cujus meminit S. Gregorius lib. 2, ep. 40, his verbis: Mancipia autem si qua de cetero in monasterio S. Severini, vel in alia ecclesia ejusdem castelli de civitate refugerint, etc. Et lib. 7, ep. 18, ad Anthemium Subdiaconom, oratorii S. Severini meminit. Postquam is, inquit, qui ad Episcopatum Surrentinæ civitatis electus fuerat, aptus nobis visus non est, Amandum Presbyterum oratorii S. Severini, quod in castro Lucullano situm est, elegerunt. De reliquiis S. Severini agit

lib. 2, ep. 38, ad Petrum subdiacomm Campaniæ: Quia igitur ecclesiam positam juxta domum Merulanam regione tertia, quam superstitio diu Ariana detinuit, in honorem S. Severini cupimus consecrare; Experientia tua reliquias B. Severini summo opere debita cum veneratione transmittat. Rursusque lib. 7, ep. 83, Indict. 2, ad Fortunatum Episcopum Neapolitanum: Januaria religiosa femina sanctuaria beatorum Severini Confessoris, et Julianæ Martyris oblata petitione sibi postulat debere concedi; quatenus in eorum nomine oratorium propriis sumptibus constructum possit solemniter consecrari, etc. Quæ loca de S. Severino Abbate accipi debere fatetur Baronius. At si alius erat Neapoli Severinus publica veneratione celebris, debisset sane S. Gregorius utriusq. mitti sibi, aut Januaria dari, reliquias vellet, exprimere.

Reliquiæ S.  
Severini.

3 Tandem e Lucullano translatae Neapolim sunt anno Leonis sapientis Imperatoris 24, Christi 910, ut tradunt Ambrosius Staibanus, et Caesar Engenius Caracciolus. Nam cum Campaniæ littora varie Saraceni infestarent, veritus Neapolitanus Dux Joannes, ut sustinere eorum impetum Lucullanum posset, id subruit, atque oppidanus Neapolim transtulit. Tum quoque S. Severini Neapolim reliquias devectæ. Historiam illius translationis scripsit qui aderat, Joannes Diaconus citatus ab Antonio Caracciolo in Notis ad Lupi Pratospatæ Chronicon. Ex eo

iii  
Translatio.  
not. 126.



EX VARIIS.  
NOT. 127.

Lucullanum  
eversum.

hausta hæc arbitramur, quæ Staibanus et Engenius recitant: Gregorius itaque Consul, multa super castro Locullano cogitans, super incolis ejus inivit consilium cum Stephano Episcopo, et ceteris habitatoribus suis, ut habitatoribus ejus Neapolim transmigratis, oppidum illud everteretur: cumque decrevisset diem, quo ad id perficiendum universus proficisceretur populus, Joannes venerabilis Abbas monasterii S. Severini Parthenopæ constructi, vir per omnia strenuus, suis efflagitabat precibus, ut corpusculum ejusdem Confessoris non alibi, nisi in suo collocaretur monasterio, ut quatenus congruenter appellatione et ejusdem corpore decoraretur, amplissima esset pietatis honorificentia et salutifera fratrum occurso. Ad hæc Præsul et Consul respondentes dixerunt: Si tibi, Reverendissime Pater, talis tantusque thesaurus cælitus præstitus fuerit, quo pacto reniti audemus? Sin autem, proculdubio tenemus ut non sit ei gratum quoquam transferri, et levare ex Mausoleo, quod illius olim amore Barbaria illustris femina condidit. Hæc ibi.

4 Ne porro piis suis desideris (ut narrat deinceps Staibanus ex eodem, ut remur, Joanne Diacono) Numen adversaretur, in preces secum suis Joannes dedit, quibus Cælitum sibi precipue Severini patrocinium demererentur. Dicta a Consule dies aderat. Projecti in Lucullanum urbis Primates diviti id jussere. Convenere dein ad S. Severini templum: ibi sacris rite procuratis, refodere Divi sepulchrum a Barbaria illustri femina erectum aggressi sunt. Ac primum non sine ingenti omnium admiratione, nihil omnino invenerunt: sed cum altius foderent, corpus Severini eruerunt integrum omnino membris distinctum, nervisque et arteriis reinctum, plenumque majestatis, ut omnes incredibilis quidam pietatis sensus pene exanimaret. Addit Engenius suavissimum inde odorem exhalasse, corpusque ita fuisse integrum ac si ipsa hora esset sepultum. Remunari id Abbati jubet Episcopus qui illico isthuc cum suis usitato supplicantium ritu pie psallentibus advolat, ac Divi corpus veneratur. Postridie solemniter Episcopo, Consule, atque innumera populi frequentia omni ordinis atque ætatis comitante, Neapolim deportatum, in S. Severini aede subter principem aram collocatur. Tunc ac deinceps plurima patrata sunt a Deo isthic miracula.

S. Severini  
corpus inle-  
gram inven-  
tum.

translatum  
Neapolim.

Ferrarius  
correctus.

5 Hinc corrigas quod Ferrarius scribit in Catalogo SS. Ital. Inde (e Lucullano, ut scribit) Gelasio Summo Pontifice Neapolim in basilicam ejus nomini dicatam delatum magno habetur in honore. Non enim Gelasio, sed vel Sergio III, vel Anastasio III, Pontifice actum id est. Cujus fidei sint quæ scribit Crusenius loco supra citato, ipse viderit: Post mortem etiam S. Severini, inquit, sacra lipsana in Italiam ad montem Filetum Lucullanensem fuere delata, nec a confratribus fuere deserta: aliquot enim discipuli eremite eadem sæ curæ assumpsere, atque in accessu juxta sanctas reliquias eremitoria construxere, quæ adhuc ab Ordine Eremitarum S. Augustini possidentur. Quamquam postea hæ reliquie aliquoties fuerint translatae, et a nostris ad PP. Benedictinos delatae.

Templum S.  
Severino ad-  
ficatum.

6 Quæ deinceps acta, conficere licet ex iis quæ in historia Translationis S. Sossii (de qua xxiii Septemb.) scribit idem Joannes Diaconus: Post eversionem igitur, inquit, Lucullani oppidi, sicut in alio constat libello expressum, cum memoratus Abbas corpus S. Severini meruisset adipisci, cepit sese omnibus præparare impensis, ut ad honorem ejus, opitulante Deo, basilicam camerato posset ædificare labore: ac pro hoc dum ubique sollicitus investigaret, sicubi tanto operi competentem posset invenire materiem ad Misenate direxit castellum; nam sexaginta evolutos jam pæne per annos ab Ismaelitis erat demolitum oppidum illud, et ad solum usque prostratum.

7 Monasterium S. Severini, quod Neapoli extat etiamnum, ejusque Ecclesiam prius S. Severini dicta fuisse

trahit Engenius a S. Severino Episcopo, qui isthic sepultus sit in loco uti habetur in vulgato Bedæ martyrologio, ubi priusquam ad Episcopatum vocaretur conversatus fuerat. Sed ea verba de S. Severino Septempedano videri intelligenda, infra dicemus. Ex tabulis quibusdam an. 1409, a Dionysio di Sarno notario signatis, tradit Ecclesiam primo S. Mariæ dictam, tum S. Basilii, S. Benedicti, S. Severini; constructam, aut potius restauratam amplificatamque a Constantino, anno Christi cccxxvi, atque a S. Silvestro consecratam viii die Januarii. Testatur præterea supra antiqui claustrum noviter reedificati fores depictam spectari Virginem Deiparam mediam inter S. Severinum Episcopum, et Sossium Martyrem; infra S. Severinum monachum, et S. Benedictum Abbatem. In veteri quoque basilica tabulam summi altaris exhibere S. Severinum Episcopum medium inter SS. Joannem Baptistam et Evangelistam, Severinum monachum, ac Sossium Martyrem. In Marmore denique juxta idem majus altare sculptam cerni effigiem Abbatis cujusdam, campanile a se extractum S. Severino Episcopo offerentis, cum hac epigraphe: Anno Domini 1337, Indict. 3, hoc campanarium fieri fecit totum Abbas Petrus de S. Helia, Abbas monasterii S. Viti de Isernia, olim monachus hujus monasterii ad honorem Dei et Virginis Matris, et SS. Severini et Sossii, et ad remissionem suorum peccatorum. Verum hæc omnia recentiora sunt. Suspiciamus appellatum fortassis a quibusdam episcopum, etiam Noricum illum Severinum, uti et de pluribus viris Apostolicis alibi monuimus, qui etsi gradu et ordine Episcopi non essent, tamen populorum pietate Episcopi deinde appellati sunt, vel ita revera sententium, vel amplioribus titulis humano affectu quos apprime venerantur extolentium, vel denique sibi gloriosius id fore existimantium, si Episcopos potius, quam solum Sacerdotes nacti essent religionis Magistros. Quid quo non desuere viri eruditi qui vere Episcopum fuisse scripserint? Dionysius Petavius noster, præter eos quos superius citavimus, Rationarii temporum par. 1, lib. 6, cap. 19, ita scribit: S. Severinus Noricorum Episcopus obiit an. 482, Janu. 8. Sed pronior errandi occasio fuit postquam Usuardus, qui uspiam et Severinum Neapoli coli 8 Janu. et coli eodem die Severinum Victorini fratrem legerat unicum ratus, scripsit Neapoli coli eo die Severinum Episcopum Victorini fratrem.

An aliud  
antea isthic  
S. Severino  
Episcopo sa-  
crum.

S. Severinus  
monachus,  
etiam Epip-  
scopus appel-  
latus.

8 Nam quod monasterium illud Neapolitanum S. Severini Episcopi nomine primum fuisse nuncupatum scribunt Staibanus et Engenius, sed deinceps a S. Severino Noricorum Apostolo idem retinuisse nomen, cum isthuc ejus translata reliquia plurimis illustrarentur miraculis; cujus id antiqui scriptoris auctoritate confirmant? Ex verbis certe Joannis Diaconi citatis videtur colligi ab eodem S. Severino fuisse monasterio nomen, etiam priusquam isthuc ejus corpus transferretur; aut enim: quatenus congruenter appellatione et ejusdem corpore decoraretur. Cum in oppido Lucullano plurima quotidie caelestia portenta Severini eo advecti meritis ederentur, videtur in ipsa urbe erectum ejus honori templum esse, quod postmodum a Tertullo S. Mauri (de quo xv Janu.) parente, ejus patrono traditum ordini S. Benedicti, monasterii isthic extruendi præbuerit opportunitatem. De hoc templo Gordianus in vita S. Placidi, quam v octobr. dabimus: Tertullum æmulatus ad bonum Equitium Senator, obtulit et ipse una cum filio suo Mauro fundum Gentianum cum cella S. Agapiti, et curtem suam in civitate Neapolitana locatam, cum ecclesia sanctæ virginis Christi Cæcilie, et S. Severini. Illa S. Cæcilie ecclesia jam, ut idem Engenius tradit, sacra est Virginis Dei Matris honori, diciturque di sancta Palma, quia sita in platea quæ olim Palmarum cognominata, ut tradit Leo Ostien. Chron. Cassin. lib 1, cap. 39. Hunc tamen conjecturam, si quis certiora protulerit, haudquaquam tueri mordicus fixum nobis est.

Templum S.  
Severini Nea-  
poli quando  
extractum.

Id S. Bene-  
dicto dona-  
tum.

9 Supra januam ecclesiæ S. Severini isthæc leguntur marmori



Ejus in-  
scriptio.

marmoris inscripta, teste Engenio : Divis Severino Noricorum in Oriente Apostolo, et Sosio Levitæ B. Januarii Episcopi in passione socio, templum ubi eorum SS. corpora sub altare majori requiescunt : et Apostolico indultu cum oblatione sacra purgantes animæ liberantur. Ad majus vero altare, sub quo horum Sanctorum condita sunt corpora, hæc leguntur :

Hic duo sancta simul divinaque corpora Patres Siosius unanimes et Severinus habent.  
Plura scribit Engenius de templi ac monasterii magnifico ornatu.

Festum S. Severini Neapolitani.

10 Contigit illa postrema S. Severini translato x Octobris, quo die ritu duplici colitur S. Severinus in tota diocesi Neapolitana, ut patet ex Catalogo Sanctorum, quos Decius Carafa tit. SS. Joannis et Pauli Pre-

sbyter Cardinalis, Archiepiscopus Neapolitanus, officio de communi celebrari deinceps jussit in Septembris MDCXIX. Tradit vero idem Antistes in eo catalogo duas olim Neapoli ecclesias nomine S. Severini Abbatibus edificatas; primam in Lucullano castro extra urbem a Barbaria matrona (quam Barbaram vocat), Eugippio memoratam; alteram intra urbem, quæ sola nunc extet a religiosis monachis Cassinensibus culta; inque eam, inquit, hac die (x Octobr.) translatum fuit sacrum corpus S. Severini, Stephano III, Episcopo Neapolitano cedente. En quam apposite vir ille maximus conjecturæ nostræ subscribit, non Episcopo, sed Presbytero Severino edificatam illam fuisse ecclesiam, in quam deinceps est ejus corpus translatum.

## DE S. SEVERINO EPISC. SEPTEMPEDÆ IN PICENO.

SEC. VI.  
VIII JANUARI.  
S. Severinus  
Septempeda-  
nus Episco-  
pus.

**S**eptempeda Piceni, sive, ut nunc loquimur, Marchiæ Anconitanæ urbs fuit, Ptolemæo in 6 tabula Europæ, Antonino in Itinerario, aliisque veteribus memorata. Eam Longobardi, ut scribit Leander, solo æquavere. Ex ejus ruinis nobile oppidum Sanseverinum edificatum. Nomen inditum a S. Severino Septempedano olim Antistite. Hunc vii Junii refert Martyrologium Roman. his verbis : In Piceno S. Severini Episcopi Septempedani. Quo die nullum Baronii ætate antiquius Martyrologium, quod quidem hactenus viderimus, illius meminit. Ferrarius in Catalogo SS. Ital. vi Id. Junii migrasse in cælum scribit : ast in novo Catalogo SS. testatur a Septempedanis vi Id. Januarii coli, suspicaturque hunc ipsum esse qui eo die in Romano Martyrologio S. Victorini frater dicitur, sed perperam Neapoli, pro Septempedæ scriptum esse. Ecclesiæ vero ejus nomine dicatæ consecrationem vii Junii recolunt Septempedani, ut testatur idem Ferrarius.

2 Victorinus Martyr, cujus frater fuisse Severinus Neapolitanus traditur, celebratur in omnibus Martyrologiis xv April. ad aquas Cutyllias martyrio coronatus, quod cum SS. Marone et Eutyche S. Flaviæ Domitillæ confirmare in proposito tuendæ virginitalis crederetur. Atque hunc Amiterini Antistitem suum fuisse putant. Rursum v Septembris idem memoratur in Martyrologio Romano et aliis, sed veluti diversus, tamen ad Aquas Cutyllias interfectus, cum esset Amiterini Episcopus. Ad eo die Severini fratrem vocat, sed manifeste ei quæ Victorini Confessoris sunt tribuit; licet deinde Amiterinum Antistitem creatum velit. Suspiciamus v Sept. olim S. Victorinum Confessorem, Amiterinum Episcopum, celebratum, qui cum Martyr obiisse, et Severinum fratrem habuisse diceretur, hinc præbita occasio existimandi alium esse a Victorino SS. Nerei, Achillei, Maronis, Eutychetis socio, et a Victorino Confessore. Victorini Confessoris nomen Martyrologio Romano adscriptum vii Junii his verbis : Camerini S. Victorini Confessoris. Quod in antiquioribus Baronio martyrologiis non reperimus. S. Severinum Victorini Martyris fratrem, alium ab eo quem Victorini Confessoris germanum astruimus, ante Usuardum qui tradiderit, non legimus. Unde libenter Ferrarii conjecturam amplectimur, ita scribentis : Dum essem Neapoli, ac in tabulis Ecclesiæ Neapolitanæ Severini Episcopi nomen minime descriptum cernebam, diligenter sciscitari a Canonicis aliisque in hujusmodi rebus versatis cœpi, librosque qui de Sanctis Ecclesiæ Neapolitanæ tractant perlegi : tandem me ad Ecclesiam S. Severini contuli, nec quidquam de S. Severino Episcopo, qui Neapolitanus fuerit, scire potui. Severinus enim, qui a Neapolitanis colitur, cuique basilica, in qua corpus ejus asservatur, dicata est, non Episcopus, sed Abbas fuit. Ex quo suspicio mentem meam subiit, nomen Severini Episcopi Neapolitani in Martyrologium alicujus incuria irrepsisse, et

Victorinus  
ejus frater.

An aliquis Se-  
verinus Nea-  
poli Episco-  
pus.

uti apud Adonem Acta S. Victorini Martyris cum Actis S. Victorini Confessoris confunduntur; sic Severinum Septempedanum Episcopum, qui, S. Victorini Confessoris germanus fuit, per errorem Neapoli attributum fuisse.

3 Fatetur quoque Baronius in Notis ad Martyrologium vii Jun. ambiguum et subobscuram de S. Severino narrationem esse, propter omnimodam cum S. Severino Neapolitano similitudinem. De Victorino Martyre, et Victorino Confessore alibi agemus, et fortassis interea nancisci certiora licebit. Hic solum Martyrologia profereamus. Ado sic scribit vi Id. Januarii : Apud Neapolim Campaniæ, S. Severini Confessoris, fratris beatissimi Victorini clarissimi viri in miraculis. Qui et ipse fratris imitator, post multarum virtutum perperationem, sanctitate plenus quievit sepultus in loco, ubi primum abstinentissimus, quam ad Episcopatum vocaretur, conversatus fuerat. Eadem habet Notherus; eadem Beda vulgatus. mss. Ecclesiæ S. Lamberti Leodii, et Societatis Jesu Antverpiæ, utrumque Bedæ nomine insignitum : Neapoli Campaniæ S. Severini Confessoris, fratris beatissimi Victorini clarissimi viri in miraculis. Addit ms. Ecclesiæ S. Mariæ Ultrajecti : Qui et ipse fratris imitator existens post multarum virtutum insignia, sanctitate plenus in pace quievit. Quæ, loci duntaxat mutato nomine (quod facile ob S. Severinum Noricorum Apostolum irrepere potuit), S. Severino Septempedano unice quadrant; uti et quæ in veteri Romano habentur : Neapoli Severini Confessoris Victorini fratris.

Quid de eo  
antiqua Mar-  
tyrologia.

4 Usuardus. Neapoli Campaniæ Natalis S. Severini Episcopi et Confessoris, fratris beatissimi Victorini Martyris: qui Severinus post multarum virtutum perperationem, plenus sanctitate quievit. Eadem habet Bellinus de Padua. Molanus in duabus posterioribus editionibus ista in Usuardo expunxit : Episcopi et Confessoris, fratris beatissimi Victorini Martyris. Hunc enim, inquit in Notis, Ado habet Nonis Septembris. At non Severinum habet Ado Nonis Septembris, sed Victorinum ejus fratrem. Addit Molanus : Usuardo addita putarim quæ expunxi, aut ipsum errando duos Severinos confudisse; Noricorum scilicet Apostolum, et Victorini fratrem. Cum Usuardo convenit Martyrologium Romanum. ms. Centulense, Bedæ præferens nomen : Neapoli Campaniæ S. Severini Episcopi et Confessoris, fratris B. Victorini Martyris. Subscribunt Romano Martyrologio Maurolycus et Galesinius. Fallitur toto cælo auctor Martyrologii Germanici, dum ita scribit : Neapoli in Campania Natalis S. Severini Episcopi et Confessoris, qui frater fuit S. Victorini Martyris, et Neapolitanus Episcopus. Venit deinde in Bavariam, ex edificatoque monasterio cum paucis monachis illic juxta doctrinam Evangelicam vixit, in omni continentia et castitate, in jejuniis et orationibus; obdormivit tandem in Domino.

Quid Usuar-  
dus et recen-  
tiores.